

Đề bài:

Trên đường đi học về em đã từng giúp nhiều người gặp nạn. Em hãy kể về một việc tốt mà em đã làm khiến cho em nhớ nhất.

Bài làm 1

Một buổi trưa, tan học về, tôi và mấy bạn cùng đi. Vì là ngày thứ bảy nên chẳng vội vàng gì, cả nhóm cứ lững thững nói chuyện cho vui.

Bỗng chúng tôi thấy một gói gì đó chẳng biết của ai nằm sát bên mé lộ. Định bỏ đi, nhưng có vài bạn tò mò dùng chân hất thử. Gói ấy cứng cứng và nặng nặng. Các bạn mới mở ra: Ô, tiền! Mấy xấp tiền màu xanh của giấy năm ngàn dày cộm còn ràng chặt lại, mới nguyên. Đứa nào cũng trở mắt tròn xoe nhìn gói tiền rồi nhìn chung quanh, đầu lộ, cuối lộ. Hoàn toàn chẳng thấy ai có vẻ là bị mất tiền và đang đi kiếm cả. Đường vắng hoe.

Các bạn tôi, người này nhìn người kia rồi toan tính: “Thôi chia đều ra đi, mỗi đứa một phần”. Với gói tiền to như vậy mà mỗi người một phần, phần tiền ấy cũng to lắm cơ. Đồng ý nghĩ với các bạn, tôi mừng thầm trong bụng. Ba má tôi đi làm suốt tháng, lương lãnh chắc cỡ đó là cùng. Bao dự tính chi xài thoáng qua trong óc tôi ngay. Tôi sẽ mua một cây bút máy loại tốt, một cái cặp mới thay cho chiếc cặp rách này... Còn lại bao nhiêu, tôi đưa hết cho ba má tôi. Mắt tôi đang mơ màng...

Nhưng tôi chợt nghĩ lại, không hiểu người mất tiền đó là ai? Giàu hay nghèo? Biết đâu giờ này người ấy đang vừa mếu máo, vừa đi kiếm. Nếu nghèo mà mất bao nhiêu đây tiền thì quả là tội vô cùng. Tôi cứ đắn đo. Một bạn định lột dây thun ràng ra để chia, tôi mới đề nghị:

– Thôi các bạn. Đây đâu phải tiền của chúng ta mà chia. Nên trả lại cho người đánh rơi.

– Bò dại, mình lượm chớ bộ ăn cắp sao!

– Biết đâu mà trả lại, mình cứ chia đi.

...

Tôi vẫn nhất quyết:

Không được. Thầy cô có dạy, tham của người là xấu lắm các bạn ạ. Không biết của ai thì chúng ta đem nộp công an. Lo gì.

Các bạn tôi trù trù rồi có bạn cũng đồng ý. Lần lượt tất cả đều đồng ý.

Thế là chúng tôi ôm gói tiền đến công an phường gần đó.

Tại phường, các chú công an tiếp đón chúng tôi niềm nở và hết lời khen ngợi. Định từ giã các chú ra về thì chúng tôi thấy cô thủ quỹ của trường đang hốt hải bước vào, mắt đỏ hoe, hình như là cô đang buồn khóc chuyện gì đó.

Qua lời trình bày của cô với các chú công an, chúng tôi hiểu ngay cô là chủ nhân của gói tiền kia. Thì ra trên đường lãnh lương về cô đã vô ý đánh rơi nó lúc nào chẳng biết. Khi nhận lại bó tiền đã mất, cô thủ quỹ ôm lấy chúng tôi và cảm ơn rồi rít.

Buổi sinh hoạt dưới cờ đầu tuần, thầy Hiệu trưởng tuyên dương chúng tôi không ngớt lời. Mấy đứa tôi thỉnh thoảng nhìn nhau mà lòng lâng lâng sung sướng.

(Bài làm của học sinh)

Bài làm 2

Một buổi sáng đẹp trời, từ trường học về nhà, em vừa chạy vừa vui vẻ hát.

Dưới lòng đường, một chị phụ nữ đang lúng túng với chiếc xe đạp của mình. Lúc này, xe cô đi lại đông như mắc cửi. Có người đi qua còn thét mắng chị. Nhưng không một ai chịu xuống xe giúp chị một tay. Chị phụ nữ áo xanh không biết làm gì với chiếc xe đạp của mình. Trên cái đèo hàng của chị có một bao tải gạo to kèn to càng. Ghi đông lại đeo thêm hai can nước mắm. Một bên ống quần của chị lại mắc vào xích xe. Thế này mà đổ xe thì nguy to. Chiếc xe đạp như một con vật bướng bỉnh không chịu làm theo ý chủ trong khi chị chỉ đứng một chân trên mặt đất. Em chạy lại chỉ kịp giúp chị giữ cái ghi đông. Chợt có mấy bạn đang đi tới. Một bạn kêu lên:

– Chị kia đang gặp khó khăn. Chúng mình giúp chị đi.

Những bước chân thoăn thoắt chạy lại. Một bạn giúp giữ xe cho khỏi đổ. Một bạn xốc lại bao gạo cho ngay ngắn và chằng lại. Một bạn quay ngược lại bần đạp. Ống quần rời khỏi xích xe. Chị áo xanh nhấc được chân ra. Chị thở phào nhẹ nhõm.

– Các em ở đâu? Học trường nào vậy?

Các bạn nhìn nhau, không nói, ra về ngượng ngùng. Chị rút trong túi ra tờ hai nghìn và nói:

– Nhờ các em, chị kịp đi chuyển tàu. Đây là chút quà nhỏ để các em mua kẹo nhé.

Tất cả cùng lắc đầu. Một bạn nói:

– Việc có đáng gì. Chúng em không lấy tiền của chị đâu.

– Thôi chị đi nhé. Cảm ơn các em.

Các bạn lại ngoan ngoãn chào lại chị.

Đi một quãng, chị còn nói với mấy người cùng đi:

– Con cái nhà ai mà ngoan thế?

Nguyễn Thị Thanh (học sinh)